

та любящи: въ нашето съзнание, личната любовь обгръща любовта на човѣчеството. — Любовта е лъжа за подозрѣнието: за искренитѣ хора, тя е откровение, тя е святая святихъ, въ която сичко се кръщава, расте, идеята става по-чиста, по-великодушна, защото чрѣзъ нея говори едно битие, което ни е създало. Идеалистътъ Ботйовъ и съзерцателната Пеша имали всичкитѣ резони на своето съзнание да прѣзратъ глѣчвата на селскитѣ квакерки и сумтенето на съсѣдитѣ простаци. Той е мжжъ, а тя любовница на единъ мжжъ. Двѣ сърдца, които се взаимно разбиратъ, тѣ се и взаимно подкрѣпять. И Ботйовъ подавалъ юнашка дѣсница и зовѣлъ:

Запѣй и ти пѣсень такава,
 Запѣй ми, дѣввойко, на жалость,
 Запѣй какъ братъ брата продава,
 Какъ гинатъ сили и младость,
 Какъ плаче сирота вдовица,
 И какъ теглятъ безъ домъ дѣчица!

5-тъ мѣсеци въ Калоферъ не сж само свѣтли дни: тѣ сж една история на единъ цѣлненъ животъ, тѣ сж една епопея. Прѣдъ насъ сж не само споменитѣ на съврѣменници: нотомството разполага съ единъ документъ неизученъ до сега, не изслѣдванъ, цѣненъ само като поетическо произведение, когато въ него е написана половина отъ биографията на поета, който прѣзираше лъжата колкото и чорбаджитѣ. Въ това стихотворение — «До моето първо либе» — е нарисуванъ и поета, и човѣка, и бунтовника, и любовника. Всички ни говорятъ съ единъ гласъ, въ единъ тонъ, въ единъ духъ — всичкитѣ сжщесвуватъ за една цѣль — благо на рода, доброто на родината, щастието на човѣчеството. Ботйовъ е скжпилъ душевнитѣ и физически